

Anatomia humana

RETALLADES I RADIOTERÀPIA

Jorge Bello
Metge Pediatra

Després de tantes retallades en salut per estalviar diners, ara resulta que hi haurà radioteràpia. Si no ens vam creure que havíem de retallar en salut per estalviar diners, per què ara ens haurem de creure que hi haurà radioteràpia? Les retallades van protagonitzar la primera meitat de la legislatura, i ara les promeses busquen protagonisme en la segona mitat, de cara a les pròximes eleccions.

Costa de creure la promesa de la radioteràpia, i llavors fa una oloretta sospitosa. És una infraestructura cara en l'equipament, en la instal·lació i en el manteniment. Estic segur que a Menorca hi ha periodistes i curiosos que volen saber quines són les xifres concretes d'aquesta futura infraestructura, i que després les voldran comparar amb l'estalvi de les retallades.

Ja fa temps que se'n parla: si l'objectiu de les retallades en salut era realment l'estalvi de diners, llavors l'objectiu no està pas aconseguit perquè l'estalvi ha estat ben poca cosa, en el context de les xifres de la crisi, i per tant no permet d'argumentar les retallades.

La realitat és altra: la promesa de ra-

dioteràpia, i d'altres símptomes d'igual sentit, deixen clar que comença la temporada de les promeses, i que en rebrem moltes, fins i tot de coloraines, utòpiques.

Jo continuo pensant que la veritat està en la voluntat de saber-ne més. Acabo de llegir aquest llibre que ara us recomano: «La contrarreforma sanitària: anàlisis y alternativas a la privatización de la sanidad pública».

No està escrit amb el llenguatge sofisticat de professors i acadèmics, ni amb la llengua recargolada del polític, sinó amb la paraula senzilla de quinze metges i infermeres de la sanitat pública. Fonamentats en nombrosos exemples, deixen ben a la vista que l'objectiu n'és la privatització de la sanitat pública.

Per aconseguir aquest objectiu, cal que abans hi hagi un procés de desmantellament de la sanitat pública i alhora un procés de derivació de funcions, i per tant de pacients, des de la sanitat pública a la sanitat privada. Aquests processos són poc evidents a Menorca, però ho són molt a Catalunya, a Madrid, a Galícia i a València, on la privatització de serveis mèdics assoleix quotes altes. Però aquestes privatitzacions no representen ni un estalvi de diners, ni una millor qualitat assistencial.

El llibre proposa entendre que retallar és convidar el malalt a passar-se a la privada si vol solucionar un problema de salut en un temps raonable (i lla-

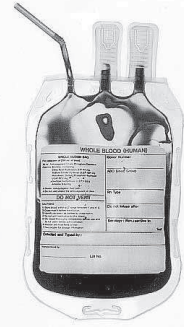
És la pregunta que ningú vol respondre: si no hi havia diners per mantenir obert un ambulatori a la tarda, com és que ara n'hi ha per a radioteràpia?

vors haurà de pagar les dues, la privada i la pública). Però tot i pagant, la privada no ofereix més qualitat assistencial que la pública: prou sabem que hospitals i centres concertats tornen a la pública el pacient complicat o de tractament costós.

Les característiques pròpies de Menorca, dels que hi viuen, i de la sanitat menorquina són factors protectors contra la voluntat d'abusar del concepte de treure d'aquí per passar allí, de treure de la pública per passar a la privada. El llibre que comento demostra que la col·laboració públicoprivada és un bon negoci per a la privada, però un mal negoci per a la pública i per al pacient.

Encara que té problemes, trobo que la sanitat menorquina és prou bona, perquè els usuaris d'aquesta sanitat i els professionals que la desenvolupen, han sabut defensar-la de les persones i de les decisions que volien desmante-

MARCIANO SÁNCHEZ BAYLE (COORD.)
**LA CONTRARREFORMA
SANITARIA**

ANÁLISIS Y ALTERNATIVAS A LA PRIVATIZACIÓN
DE LA SANIDAD PÚBLICA

Xarxa de biblioteques Municipals
11000003812416

llar-la. I perquè pública i privada han sabut conservar l'espai propi: n'hi ha per a totes dues.

I ara que ja se sap el què, potser ha arribat l'hora que tornin allò que van retallar, perquè prou a la vista està que no calia retallar: si hi ha diners per a radioteràpia, també n'ha d'haver-hi per tornar-nos tot allò que ens van treure.

belo.cat / jordibell@gmail.com

Es racó d'en Cambreta

CULTURA, PRODUCTE

Gustau Juan Benejam

Del caramull incontable de coses que passen cada dia al món, des de les més casolanes i pròximes a nosaltres, fins a les decisions polítiques més transcendents o els fets de gran impacte de masses, molt pocs, poquíssimes, es converteixen en notícia.

I, tanmateix, fins el més petit esdeveniment reflecteix la realitat que vivim. Alguns arriben a aparèixer, fins i tot, als mitjans de comunicació local o més pròxims, just de passada i sense cap relleu. Però a vegades fixar-s'hi una mica ens ajuda a comprendre el nostre moment.

Em referiré, avui, a una noticieta que va aparèixer, just de passada a un diari peninsular sobre una obra d'art, les pintures de sant Climent de Taüll, al Pirineu català, considerades com una de les obres mestres de la pintura romànica, avui a un museu. El fet noticiat era que al lloc on originàriament hi havia les

Reivindic, simplement, poder contemplar l'art i la història per pur plaer, sense segones intencions ni condicionants, sols que sigui per uns moments.

pintures s'hi ha instal·lat una projecció audiovisual feta amb tècniques informàtiques ultramodernes, com està

de moda ara, que les reproduceix al seu lloc, tal com serien originàriament, i feia el següent comentari: «La projecció de la pintura mural sobre l'absis de Sant Climent de Taüll pretén oferir un producte cultural de qualitat que sigui un reclam turístic d'alta gamma per a dinamitzar la Vall de Boí, considerada Patrimoni Mundial de la Humanitat des del 2000. El visitant ara pot observar...»

El comentari l'haguera pogut fer qualsevol dels actuals dirigents polítics de cultura, a qualsevol inauguració: l'expressió *oferir un producte cultural*, és prou comuna avui per tot arreu, a Menorca mateix, en plena campanya per aconseguir, també, la declaració de Patrimoni Cultural de la Humanitat per a la nostra cultura prehistòrica.

Cultura, producte. Ja sé que és ben complicat donar una definició molt perfilada de cultura, però tothom en té una intuïció o una percepció més o menys general. I també ho és definir què és un

producte, però tots ho relacionam amb cosa o activitat que és ven.

També som conscient que la conservació del patrimoni cultural és cara i que, sobretot en temps de crisi, el turisme ajuda, que arreu els arqueòlegs, per posar un exemple, poden treballar i investigar en part per l'ús turístic que se'n fan dels monuments.

El problema és quan els dirigents polítics de la cultura, no sempre prou sensibles i coneixedors de l'àrea que els ha tocat dirigir, en la primera cosa que pensen -i qualche vegada, potser, en l'única- davant un monument o una obra d'art és «oferir un producte» i, si és possible, que no sigui el mateix de sempre.

Per açò, sense deixar de banda els valors humans de la cultura, reivindic no més assegurar-me davant una obra d'art o davant un monument, sense haver de passar pel tràngol de sentir-me una bosseta de diners ambulants, que s'ha d'expressar al màxim -un turista, vull dir- cercant-li una manera entretinguda i poc dolorosa d'evadir-se de la realitat quotidiana i de fer-li passar una estona.

Reivindic, simplement, poder contemplar l'art i la història per pur plaer, sense segones intencions ni condicionants, sols que sigui per uns moments.